

Krieger: Jeg har ved en tidligere Post udtalt den Anskuelse, som jeg troede var gjort gjældende af det ærede Udvalg, i hvilken Henseende jeg vistnok er i Overensstemmelse med det ærede Udvalg, en Anskuelse, der ligeledes i flere Punkter er fastholdt af den ærede Krigsminister, nemlig at det kom an paa at vinde et lovbestemt Udgangspunkt i de Forhold, hvorom der her var Spørgsmaal. Nu er det ganske vist, at Grændsen mellem Administrationens og Lovgivningsmagtens Omraade i enkelte Punkter kan være tvivlsom, kan være vanskeligt, og det fortrinsviis ved Overgangen fra den absolute Regjeringsform, som jo især har vist sig absolut i militaire Anliggender, til den constitutionelle. Vor Opgave er blandt andet fortrinsviis at bringe den militaire Administration ind under Lovgivningens Herredømme; deraf kan altsaa vistnok følge, at man i Overgangen er mindre streng, gjør mindre Indsigelse imod Overgreb, som man i andre Ministerier paa ingen Maade rolig vilde finde sig i; men deraf kan ikke følge, at man dog ikke skulde fremhæve Grundsaetningen; thi, hvis man ikke fremhæver den, vilde det see ud, som om man stiltiende opgav den. Nogle af de Uttringer, som den ærede Krigsminister fremførte, ere vistnok af den Natur, at, naar den ærede Minister nøie overveier det Forhold, hvorom her er Tale, kan jeg for min Deel aldeles ikke betvivle, at han vil komme til den Erkjendelse, at hans Uttringer aldeles grunde sig paa en Misforstaaelse; det kan naturligtviis paa ingen Maade være Rigsdagens Sag, at administrere de militaire Anliggender, det er jo umuligt; men der er Noget, som kan og maa være og er Rigsdagens Sag, nemlig at have Stemme i Ordningen af de Anliggender, som høre under den lovgivende Myndighed. Det er altsaa netop Spørgsmaalet, om det ikke hører under Lovgivningens Myndighed, at forhøje eller nedsætte Bespiisningsstillaget, at fastsætte Undermunderingsgebyret. Om det ikke forholder sig saa, at Bestemmelsen herom ikke er Administrationens Sag, men Lovgivningsmagtens (Hør! Jo!), derom er netop Spørgsmaalet mellem os; altsaa at udbetale Undermunderingsgebyret og Bespiisningsstillaget, det vedkommer Administrationen,

men, hvis ikke den hele Budgetforhandling i mange Stykker skulde, saa at sige, falde sammen til et Intet, maa hverken Forhøielse eller, som i nærværende Tilfælde, Nedsættelse deraf, naar vi skulle tænke os en regelmæssig Tingenes Tilstand, kunne skee ved ministerielle Resolutioner; een Skilling om Dagen kan jo blive omtrent 600 Rbd., naar vi tænke os Armeen saa stor, som den har været i disse Aar; en Forandring i saa Henseende kan, efter mit Begreb, ikke ved Resolutionen gaae op og ned uden nogenformhelst legal Hjemmel. Jeg har ikke taget Ordet, for at fremkalde vidtløftige Forhandlinger om dette Punkt, men for at gjøre Indsigelse, som jeg troer nødvendig, og jeg antager, som sagt, at den ærede Krigsminister selv ved nærmeste Overveielse vil finde, at adskillige af hans sidste Uttringer ikke være ganske begrundede.

Krigsministeren: I Løbet af Krigen at bestemme Anvendelsen af Penge til Folkenes Lønning, Tillæg til deres Lønning, til deres Forpleining samt Anskaffelse af forskellige Naturalier, maa fortere under Bestyrelsen ligesaa vel som Approbation af Contracter om Leverancer enten ved Licitation eller ved directe Indkjøb. Begge Dele angaae Summer, der gaae ud fra Statskassen. Skal den lovgivende Magt have Control med det, saa maae ogsaa alle Contracter om Anskaffelser og Licitation forelægges den lovgivende Magt til Approbation. (**Krieger:** Maa jeg bede om Ordet. **Escherriug:** Maa jeg bede om Ordet.) Naar Omstændighederne kræve, at den Sum, som tilstaaes Soldaterne til at afholde for egen Regning visse Udgifter, som til hans Undermundering, forhøies paa Grund af Priserne, paa Grund af den større Slid, hvorfor Mandsskabets Klæder ere udsatte, saa maa Den, hvem Bestyrelsen er anbetroet, ogsaa have det i sin Magt at bedømme, om en saadan Forhøielse er nødvendig eller ikke; har han ikke den Tillid hos Forsamlingen og hos sine Medborgere, saa er han ikke sin Post voksen, saa maa han fratræde, og den maa overdrages til en Anden; men den lovgivende Magt kan ikke betage ham den til Udøvelsen af hans Embede nødvendige Authoritet. Naar Krigsbestyrelsen under Førelsen af Krigen finder det nødvendigt